

Hajmáskér 2005.10.16.

2005. September 04.

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk, köszönjük néked azt, hogy gyermekeid lehetünk, munkásaid egy olyan munkában, melyben bizony nagyon kevés a munkás, és nagyon gyakran érezzük úgy, hogy a mi emberi erőnk kevés, hiábavaló, gyengének és elesettnek érezzük magunkat. Mégis, Urunk, te újra meg újra megszólítasz bennünk és összegyűjtesz bennünk, hogy bátorságot, hitet és erőt adj nekünk, hogy felkészíts az élet kihívásaira, és a Te dicsőségedben tudunk járni mégis minden erőtelenségünknek dacára a Krisztusnak nevében. Ó Urunk, légy velünk most is, és add nekünk a Te szent Lelkedet, hogy tegyen késszé és képessé befogadni Igédet, hogy cselekedhessük általa akarodat a Te szent Fiad, a Krisztus nevében. Ámen.

Így szól Istennek Igéje Lukács evangéliuma 10. részében a 16. versben:

Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket elutasít, engem utasít el, és aki engem elutasít, az azt utasítja el, aki elküldött engem.

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves testvéreim, mióta az eszemet tudom, mióta szolgálatomat végzem, nagyon sokszor találkoztam azzal a problémával, hogy emberek, akik kívülről nézik az egyházat, egyházakat, és másik emberek, akik talán belülről nézik, nagyon komoly kritikával illetik egymást. Arról vitatkoznak, hogy ki a hiteles és ki a hiteltelen. Arról vitatkoznak, és egymást lejárta próbálnak mindent megtenni azért, hogy egymás hitelét rontsák. Csak egy dolgot felejtnek el, hogy miként Jézus is kiválogatta a maga embereit a szükséges embereket, a megfelelő embereket a feladatra, úgy Isten ma is kiválogatja azokat, hogy mire van szükség. Amikor kiküldi a 72 tanítványt Jézus, nem az írástudók, a farizeusok, nem a legtökéletesebb emberek közül válogat, hanem kik közül, azok közül, akik odamentek, hogy hallgassák őt. Azok közül válogat, akik kísérték őt az útján, akik megtapasztalták az Isten szeretetét, akik a csodákat látták és akik a tanítást hallották. És nagyon érdekes dolog így választani. Már csak azért is, mert, gondolatok bele, hogy látszólag Jézus gondolkodása hányszor visszaütött. Gondoljunk arra a mondatra, amikor megkérdezik pünkösdkor, hogy ezek valamennyien nem Galileából valók-e. Szinte lehülyézik őket, ugyan má', azok sötét emberek, hangzik az előítélet. Amikor megpróbálják hiteltelenné tenni őket, lejárta őket a származásukkal, az előéletükkel, azzal a történettel, ami akkor volt jellemző rájuk, mielőtt megismerték Jézust, amit akkor is hurcoltak magukkal, amiután Jézus követői lettek, hiszen gondoljunk bele, Péter megtagadta háromszor is Jézust. Nem lettek jobb emberek, de tanítványokká lettek, Isten-ismerőkké lettek és biznyságtévőkké tudtak lenni. Óriási dolog ez. És pontosan ezzel lettek ők legitimek, pontosan ettől lettek ők az alkalmas emberek a feladatra. Lehetett volna ezer más kiválót választani, akik nem találkoztak az Istennel. De ez a 72 tanítvány ez megtapasztalta a saját bőrén, a saját életén azt, hogy igenis van Isten, hogy az Isten működik ebben a világban, és ezáltal ők lettek azok, akiket Jézus kiküld, azzal a paranccsal, hogy menjetek előre, és hirdessétek az Isten országát. Menjete és különböző városokba kérezkedjete be, egy házhoz, és ott éljete, tanítsatok, várjátok azt, hogy én majd jövők utánatok, vagy legalábbis mondjátok meg az embereknek, hogy az Isten Fia el fog jönni abba a városba is. És ahol örülnek nektek, ott ti is örvendezzete, áldásos munkátokkal tegyéte jobba az életét annak a városnak, és ahol elutasítanak bennetek, ott rázzátok le még a port is. Mért mondhatja ezt Jézus? Amikor oly sokszor beszélünk arról, hogy a keresztyén embernek szeretni kell, elfogadni kell, tűrni kell. Azért, ami Igénkben is benne van: aki titeket utasít el, az engem utasít el, aki engem elutasít, az elutasítja azt, aki engem küldött, az Istent. És ez ma is pontosan ugyanígy igaz. Amikor támadják az egyházat, amikor ütni vágni próbálják, mit lehet mondani? Amikor a magunk bőrén érezzük azt, hogy vannak, akik nem szeretnek bennünk. Aki minket utasít el, az a mi Urunkat utasítja el. Aki a mi Urunkat utasítja el, az magát az Istent utasítja el. És, kedves testvéreim, nemcsak gyülekezetre, de, látjátok, kettesével mentek. Ez személy szerint igaz. Aki titeket, közületek egyet, akik biznyságtévői vagytok a Krisztusnak, elutasít, az abban a részben a Krisztust utasítja el. Aki, mikor ti elutasítotok egyet magatok közül, akkor a Krisztust utasítjátok el és Krisztuson keresztül az Atyát, akit hirdetünk, akiben bízunk, aki az egyedüli reményünk, csak elfelejtettük ezt végiggondolni.

Igen, testvéreim, aki egyet elutasít a Krisztus biznyságtévői közül, az egy nonszenszt hajt végre, mert azt az Istent utasítja el, aki őt teremtette, akinek ő is köszönheti az életét, azt a Krisztust utasítja el, aki őt is megváltotta, aki őt is szereti. Igaz ez a gyülekezeten belül. Ha én rosszat mondok a másokra, ha én szándékosan megpróbálom lejárta, kisebbíteni, ezáltal a Krisztust próbálom kisebbíteni. Ha én segítek, hogy kiteljesedjen, azáltal a Krisztus ügyének segítek, hogy kiteljesedjen. Nem tudom, végiggondoltátok-e ezt. És nem tudom, végiggondoltátok-e azt, hogy igaz ez a világ és közöttünk. Akik minket ütnek, nekünk tesznek rosszt, aki bárhol, bármelyik keresztyén embernek hátrányt okoznak, azok az Istennek okoznak hátrányt. Akik az egyházat támadják, bármilyen gyengék és esendők legyünk mi, testvéreim, azok az Isten ellen állnak harcba. Nem csupán test és vér ellen, nem csupán ellenünk, nem csak a Krisztussal szemben, hanem az Úristennel szemben. Igen ám, kedves testvéreim, de azt is

látunk kell, hogy az ilyen harcokba pont ezért nekünk nem szabad belemenni. Nem, hagyjuk, hogy harcoljanak. Aki tagadja Isten létét, filozófiai alapon? Aki elméleteket akar gyártani ellene? Gondoljatok csak bele, sokkal többet foglalkozik vele talán, mint mi. Olyan ez, minthogyha valaki azt állítaná mostantól, hogy nincsen levegő, és mér nincsen levegő, mer ő nem látja. Ha lenne levegő, akkor ő azt látná. Hiába van szél, azt mondja, hogy ez nem bizonyíték, az valami másik módon működik. Hiába van ezer ember, aki megtapasztalja, aki bizonyosságot tesz róla, hiába van az, hogy mindannyian belelegezzük, és csak úgy tudunk élni, hogy van levegő, lehet tagadni. Csak kérdés az, hogy az okos ember vitatkozik-e azon, hogy van-e levegő. Nem, aki megtapasztalta az Istent, az bizonyosságot tesz róla. Mint ahogy ezek a tanítványok. Mentek kettesével, és bizonyosságot tettek arról, hogy ők találkoztak Isten fiával, ők megtapasztalták Isten szeretetét, hogy igenis Isten ereje által meg lehet gyógyulni, jobbá lehet tenni a világot, egyről kettőre lehet jutni. Hogyha békességet viszünk egy helyre, akkor jobb lesz a közérzet. Ennyi a feladatunk. És lesznek, akik befogadnak, és lesznek, akik elutasítanak benneteket. Jézus maga mondja: menjetek, és ahol befogadnak, mondjátok, hogy békesség a háznak, és akkor békesség lesz a házon, mert ez egy áldás. Ahol elutasítanak, ott a béke visszaszáll tirátok. Fontos gondolat ez, testvéreim. Tudjátok, miért? Mert nagyon sok békétlen ember él ezen a Földön. Nagyon sok békétlen keresztyén ember él ezen a Földön, aki a hétköznapi világban vagy az élet nagyobb dolgaiban nem találja meg a saját lelki békességét. Nem véletlen, hogy reformátor eleink is hogy köszöntötték, milyen tradíció alakult ki az egyházunkban, hogyan köszöntjük mi ma is egymást: áldás, békesség. Itt az eredetije, ugyanaz, ami Erdélyben még mindig így hangzik el, hogy békesség Istentől. A legfontosabb dolog, de ez a békesség ez csak egyféleképpen tud megvalósulni, ha hallgatunk az Istenre. És ez is benne van ám a mi Igénkben. Mert hogyha hallgatni lehet az Istent, akkor az azt jelenti, hogy beszél az Isten, van üzenete számunkra, és ha vannak, akik által szól az Isten, akkor azokra oda kell figyelni, hogyha mi közelebb akarunk jutni Istenhez és a békességhez. És, kedves testvéreim, még egy nagyon fontos igazságot akarok elmondani: általatok is szól az Isten, mindannyitok által. Szól a fiatalok, szól az idősebbek, szól a férfiak, és szól a nők szája által, akik bizonyosságot tesznek róla. Nem kell nagy dologra gondolni, csak arra, amikor bibliáron azt mondja valaki, hogy igen, én ezt megtapasztaltam. Vagy amikor egy személyes beszélgetésben odaszól a szomszédjának és azt mondja, hogy hála Istennek. Mondok nektek valamit. Azt utóbbi időben a közbeszédben olyan emberek szájából is hallom ezt a Jóisten Atyaisten kifejezést, akik negyven éven keresztül irtották, vagy legalábbis mereven elzárkóztak attól, hogy bármiféle isten létéről beszéljenek, sőt, volt ???, volt mindenféle vallás elutasítása, egyszer csak az ő szájukon keresztül is megjelent ez a kifejezés. Örülök neki, tudjátok miért? Mert az Isten nevének emlegetése már magában jobbá tesz bennünket. Ugyanis azzal, hogy beszélünk róla, elismerjük az ő létét. Azzal, hogy színleg vagy valóságosan, de elfogadjuk azt a nyelvezetet, azt a gondolkodást, amelyben helye van a hála Istennek, a Jóistennek, a nagy Istennek, a kegyelmes Istennek, azzal egy jobb világot építünk mindannyian. Nem tökéleteset és nem jót. Tökéleteset megalkotta Isten a Paradicsomban, lehet, hogy volt olyan is, amikor viszonylag jó volt, mi még az alig elviselhetőben vagyunk. És lehet, hogy lesz egyszer elviselhetetlen is. De nem a mi feladatunk, hogy ezzel törődjünk. Nekünk azt kell tennünk, amit ennek a 72 tanítványnak: jobbá tenni, Isten képére formálni a világot a saját egyszerű bizonyosságtételeink által. Nem teológiai igazságokkal, nem hatalmas szólamokkal, nem filozófálással és nem vitákkal. Egyszerűen azzal, hogy azt mondjuk csoda, egyszerűen azt mondjuk, láttam, egyszerűen azt mondjuk, érzem. Olyan dolog, amit mindenki ismer, olyan dolog, amit mindenki megtapasztalhat, ha akarja. És közben olyan dologot kell vinnünk az emberek közé, amire szükségük van. Ezt úgy hívják: békesség. Én ezt szeretném, mert ami a békességben innen vagy túl van, ami a békesség ellen szól, az Isten ellen szól. És ellenetek, Isten gyermekei ellen, akiknek megkeseríti életét a békesség hiánya. Mit mondhatunk hát? Legyetek a békesség gyermekei. Vigyétek el az emberek közé a békességet. Vigyük el a saját életünkbe is az Isten békességét, és ha ezzel az üzenettel érkezünk, akkor tudhatjuk, hogy amikor szólunk, akkor az Isten szól általunk, és aki elutasítja a szavunkat, az magát az Istent utasítja el, és aki elutasítja az Istent, az bolond, pláne akkor, ha már találkozott vele. Éppen ezért, kedves testvéreim, figyeljünk oda nagyon gyakran az Ige szavára, azokra a megbúvó igazságokra, és nagyon ritkán használjuk azt, hogy én azt nem tudom, nem vagyok képes szeretni, nem vagyok képes szeretetben elhordozni, nem tudom megtenni anélkül, hogy önmagamat legyőzném, mert, ugye ebben már benne is van a válasz, hogy le kell győznöm önmagamat, hogy éljen inkább a Krisztus, mint én. És figyelni az Istent. Figyelni a Krisztusra, aki gyakran a másik ember szájával szólal meg, de ugyanazt az igazságot mondja mindannyiunknak: békesség a háznak, békesség az egyháznak, békesség az országnak és a nagyvilágnak. Semmi több, de ha ezt hozzuk és ezt szolgáljuk, mindenki látni fogja, hogy az Isten gyermekei vagyunk. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk, köszönjük néked azt, hogy te újra meg újra felrázol minket saját emberi gondolataink közül, azokból a gondolatokból, amelyek igenis harcra, keménységre, küzdelemre tanítanak bennünk. Igen ám, csak hogy mi gyakran megfélelkezünk róla, hogy sem néked, sem nekünk nem hús és vér ellen való harcunk van, hanem küzdelem a Sátán, küzdelem a gonosz, a kísértés ellen, amelynek első lépése, ha önmagunkon aratunk győzedelmet, s amelynek legnagyobb eredménye, ha békességet tudunk hozni e világba, s jobbá tudjuk tenni általa. Mindenség Istene, segíts minket ebben a nehéz küzdelemben. Áldj meg bennünket, hogy tudjunk mi is megállni, hogy rendíthetetlen kősziklaként hirdethessük szent Fiad nevét. Urunk, adj erőt is hitet, s adj egészséget, s akinek nincs, adj neki gyógyulást, Urunk, hogy betegjeink gyógyulásukkal tehessenek hitvallást amellet, hogy igenis Te létezel, igenis Te erőt, hitet és lehetőséget adsz az embernek arra, hogy megtérve, megjobbitva önmagát hűséggel tegyen vallást szent Fiad nevéért. Ó Urunk, légy hát azokkal is, akik most

nincsenek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük vagy bármi más elszólított közülünk. Urunk, áldd meg a dolgozó embert, adj gyógyulást a betegnek, s adj békességet minden háborút szenvedő léleknek. Nem magunkért, a Te szent Fiad nevében kérünk, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.